

НУШИРВАНЪ И СТАРЕЦЪТЪ

Единъ пжтъ персийскиятъ шахъ Нуширванъ, като ходѣлъ по ловъ, видѣлъ единъ старецъ да сади на нивата си орѣхово дърво.

— Ей, старче, — рекълъ му шахътъ. — Мислишъ ли ти, че ще дочакашъ нѣкога това дърво да ти роди плодъ?

— Ако азъ не дочакамъ, моитѣ внуци ще дочакатъ, — отговорилъ кротко старецътъ. — Преди мене други сж садили, за да има, какво азъ да бера сега. Отъ това дърво ще бератъ онѣзи, които ще дойдатъ следъ мене.

Този отговоръ се харесалъ на шаха, и той заповѣдалъ да наброятъ на мждрия старецъ четири хиляди гроша награда.

— Велики царю! — викналъ из-

ненаданъ старецътъ, като му наброили паритѣ — не е ли чудно това, че дървото, което още не съмъ успѣлъ да засадя, даде толкова рано плодъ.

— Бройте му още четири хиляди гроша за тѣзи мждри думи! — заповѣдалъ Нуширванъ.

— О, велики царю! — само твоята милость може да направи такова чудо, щото едно и сжщо дърво въ такова кратко време два пжти плодъ да даде.

Този отговоръ накаралъ слисания шахъ да заплати на стареца още четири хиляди гроша.

Нито единъ отговоръ въ свѣта не е билъ тѣй скжпо заплатенъ, както отговорътъ на този мждъръ старецъ.

Пр. Е. Кювлиевъ